

REPAIR PROJECT

SLOVENIJA

MOHAMEDOVA ZGODBA



Reševalec Mohammed je pred prihodom v Slovenijo pobegnil iz Gaze. Po skoraj treh letih ločitve se mu je družina pridružila v Ljubljani, kjer kot medkulturni mediator pomaga prosilcem za azil in beguncem pri njihovem prihodu in prilagajanju na novo življenje v državi.

„Delal sem kot reševalec. Med vojno leta 2014 so nas poklicali k reševanju družine. Ubita je bila deklica, ki je bila prav toliko stara kot moja hčerka. Po tem dogodku sem vedel, da moramo oditi. Moja hčerka je bila stara le šest let, vendar je preživela že dve vojni.

Dobil sem vizum za Turčijo, vendar nisem mogel dobiti dovoljenja za odhod iz Gaze, preden se je vizum iztekel. Sčasoma smo dojeli, da je edini način, da se rešim, ta, da plačam za pot v Egipt. Iz Egipta sem odletel v Istanbul in nato potoval po kopnem,

večinoma peš. Svoji družini sem obljubil, da se ne bom vkrcal na čoln.

V Grčiji sem preživel prometno nesrečo, pri kateri sem se hudo poškodoval. Več drugih potnikov je umrlo. Po tem sem deset dni preživel v bolnišnici, preden mi je osebje dovolilo, da odidem. Ko sem zapustil Gazo, sem tehtal 94 kilogramov, nato sem jih imel le še 64.

Ob prečkanju meje v Slovenijo sem se počutil varnega in to je bilo najpomembnejše – čutil sem, da je to kraj, kjer bo moja družina na varnem. Zaprošil sem za azil in po enajstih mesecih sem dobil status. V sprejemnem centru je bilo težko.

Včasih je po vložitvi prošnje za azil prepoved dela veljala devet mesecev, zdaj je skrajšana na tri mesece, kar je zagotovo pozitivna sprememba. Ljudje se zaradi okoliščin ujamejo v primež nezakonitega dela, zaradi potrebe po denarju pa se pogosto znajdejo v primežu izkoriščanja ali pa so ujeti v kriminalno delo.

Na srečo mi je Rdeči križ ponudil priložnost opravljanja prostovoljskega dela, za katerega se veliko ljudi niti ne zaveda, da jim je na voljo. Prostovoljsko delo je odličen način za vključevanje, sklepanje prijateljstev, učenje in vaje jezika ter samega občutka, da počneš nekaj koristnega.



This project is funded
by the European Union



Če želite izvedeti več o dosežkih in ugotovitvah projekta REPAIR, preberite naše spletno poročilo in s kodami QR dostopajte do našega spletnega orodja.



Spletno Orodje



Spletno Poročilo

Zdaj delam kot medkulturni mediator, kjer novo prispelim ljudem pomagam pri njihovem razumevanju in integriranju v tukajšnje življenje. Ker sem sam doživel to, kar doživljajo oni, pride do takojšnjega medsebojnega zaupanja. Zraven tega pa govorim tako arabsko kot slovensko, zato lahko predstavljam most med kulturama.

Novica o pridobljenem statusu begunca je odlična novica, vseeno pa imaš po tem dolgem bivanju v sprejemnem centru le 14 dni časa, da si poiščeš novo nastanitev. Za najem stanovanja moraš imeti svoj bančni račun, ki ga je v Sloveniji zelo težko pridobiti. Za dostop do državne socialne podpore pa moraš imeti naslov. Urediti moraš veliko stvari; poiskati zdravnika, se zavarovati in podobno.

Duševno zdravje in življenjske razmere ljudi morajo biti stabilne, preden se migranti lahko ustrezno naselijo in vključijo. Novo priseljene družine se lahko soočijo z dejstvom, da je nemogoče skleniti dolgoročno najemno pogodbo, zato se morajo nenehno seliti. To je zelo stresno, zlasti za otroke, ki morajo vedno znova zamenjati šolo in najti nove prijatelje.

Takoj, ko sem lahko, sem oddal vlogo za združevanje z družino. Gre za izjemno težak in zapleten postopek, ki zahteva veliko dokumentov. Če se želite združiti z zakoncem in otroki, lahko postopek traja tri do štiri mesece, za druge družinske člane - v mojem primeru sem zaprosil za združitev z mamo, ženo in otroki - pa je proces še daljši in bolj zapleten. Čakali smo eno leto in tudi po pozitivni odločitvi je bilo moji družini izredno težko zapustiti Gazo. Na koncu jim je Rdeči križ pomagal olajšati odhod iz Gaze.

Ko so prispeli v Slovenijo, je preteklo že skoraj tri leta, odkar smo se nazadnje videli. Bil sem zelo živčen, več dni pred tem nisem mogel zatisniti očesa. Ko smo se prvič spet videli, sta bila moja otroka sramežljiva, ker me tako dolgo nista videla. To me je zelo ganilo. Toda moja žena jih je pomirila in skočila sta mi v objem ter me nista hotela izpustiti. Niti na stranišče me nista pustila iti!

“

Otroci so se tako hitro prilagodili, naučili so se jezika, v šoli jim gre zelo dobro. Učitelji ne morejo verjeti, da so v Sloveniji šele eno leto.

Moj sin je dva dni po prihodu v Slovenijo dopolnil šest let. Ko sem ga nazadnje videl, je bil star tri. Zelo mi je žal za vsa izgubljena leta. Prvih nekaj dni me je sin vsakič, ko sem odšel iz hiše, prisilil v obljubo, da se bom vrnil in jih ne bom več zapustil. Po njegovem mnenju bi lahko, če bi odšel, spet izginil. Zdaj imamo novo hčerko, ki se je rodila v Sloveniji in z njo, kot z vso družino, preživljam čim več časa, da bi nadoknadi zamujena leta.

Otroci so se tako hitro prilagodili, naučili so se jezika, v šoli jim gre zelo dobro. Učitelji ne morejo verjeti, da so v Sloveniji šele eno leto. Moja hči je še vedno travmatizirana zaradi življenja v Gazi, vendar dobiva podporo, se izboljšuje, počuti se varneje. Ko sta moja otroka prvič prišla v Slovenijo in zagledala helikopter gorske reševalne službe, sta se zgrozila, saj je helikopter zanju pomenil vojake in boj. Pred kratkim smo spet videli helikopter in razlika v njunem odzivu je bila neverjetna. Zelo sem vesel, da lahko živita normalno in mirno življenje.

Moja mama je starejša od šestdeset let in se težje prilagaja, vendar pridobiva prijatelje in razvija socialno življenje. Z Rdečim križem se uči slovenščine in se udeležuje dejavnosti, kot je krožek kvačkanja. Hčerka odlično riše in želi postati modna oblikovalka, sin pa želi biti vsak teden nekaj drugega, ta teden nogometaš, naslednji teden želi jahati konje. Lahko sta, kar hočeta, jaz sem samo srečen, da smo skupaj.“

Slike so samo za ilustracijo